

A mózesi kor kemény törvényeinek, varázslásoknak, bálványok hatalmának szellemi háttere.

Amikor Mózes elhozta a parancsolatokat, amelyeket az Úr adott neki, hozott más törvényeket is; amazoknak mintegy másolatait, amelyeket annak a kornak a szokásaihoz, gondolkozásmódjához, állapotához szabott, szigorúan meghagyva, hogy akik ezek ellen a törvények ellen vétkeznek, meghaljanak.

Ti, ebben a korban élő emberek, amikor a régi kornak ezeket az írásait, emlékeit lapozzátok, sokszor megborzadtok és alig-alig akarjátok elfogadni, hogy Az, aki abban a régi világban így rendelkezett, — amely kort vértenger borít be, könnyek árja mos széjjel, amely jajjal és nyomorúsággal volt telítve — ugyanaz az Úr legyen, aki később azt mondja a Megváltón keresztül, hogy *„Jöjjetek Énhozzáam mindnyájan, akik megterheltetek és megfáradtatok, Én megnyugtatlak titeket”*. Ezt a látzólagos ellentmondást akarom én ebben az órában a ti lelkeitekben eloszlatni, belőle a homályt kitisztítani, s az isteni kijelentéseket előttetek fényessé és ragyogóvá tenni, hogy a lelkeitek ne irtózzék, ne féljen és ne rettegjen a régi kijelentésektől. Hanem össze tudjátok olvasztani a régít az újjal, hogy féljétek és rettegjétek most is Azt, aki ezt a törvényt ilyen megbízatással adta le; és boruljatok le hálaadással Előtte, aki Magához hívogat titeket. **Mert Egy és Ugyanaz Ő, csak más és más alakban mutatja meg Magát az embernek.**

*

Azt ígértem nektek, hogy majd Egyiptomról és vele együtt a pogány vallásról, a varázslásról, a visszaforgó törvényről, a fekete mágiáról is beszélek. Most tehát amennyire lehetséges, röviden meg akarom ezt nektek magyarázni. **A régi egyiptomiak és a többi pogány vallások követői, így a babilóniaiak, perzsák, görögök és rómaiak mind a természet gyermekei voltak.** Amikor azt mondom, hogy a természet gyermekei: a hús és a vér embereit gondolom alatta, akiknek a lelki és szel-

lemi képességei nem emelkedtek az eszmények birodalmába, nem tudtak közelíteni az isteni igazság világos régióihoz, éppen mert ők test és vér voltak.

Hogy a képzeletetekben mindezt könnyebben megvilágíthassam, szükségesnek tartom a „*Kegyelem törvényvilágá*”-ban említett fejlődési fokozatokra felhívni a figyelmeteket. Látjátok ott az ábrákon, hogy a fizikai élet felett egy másik életsáv van rajzolva. Ez a fizikai világ mögött lévő láthatatlan világ, amely a fizikai életben formát és megnyilatkozási lehetőséget nyer. Ez az emberi lelkeknek a valódi hazája.

Mert hiszen nincs itt semmi maradandó, nem ez az igazi élet, amit láttok, **nem azok vagytok ti, aminek mutatjátok magatokat, mert ti egymást csak a külső formáról látjátok. Azonban ez a külső forma megcsal titeket, mert nem az az ember belülről, aminek kívülről látszik. Azért sokszor fáj nektek, hogy a bensőtökbe nem láthat az, akinek betekintést szeretnétek engedni oda, azonban örül az, aki hamisságot gondol, és gonoszságot cselekszik, hogy az ő gondolatai és érzései nem nyilvánvalóak mindenek előtt, mert eltakarja a belső embert a külső megjelenési forma.**

Tehát a láthatatlan világ a belső emberrel, a lélek emberével van benépesítve, és ennek a belső embernek érzés- és gondolatvilágával van telítve. Nem a cselekedeteivel, hanem csak az érzéseivel és gondolataival, terveivel, számításaival, törekvéseivel.

Mindenki igyekszik a földön megjelenni, alakot nyerni, kifejlődési lehetőséget teremteni magának; azonban **vannak az embernek olyan gondolatai és érzései, vannak a léleknek olyan törekvései, amelyeket a külső világ lehetőségei korlátok közé szorítanak, és nem engednek a maguk valójában megnyilatkozni. Így ebből a láthatatlan világból mindig csak egy kis részecske mutatkozik, mindig csak egy kevés nyer kifejezési formát; a nagyobb, az igazabb, az irányító a**

láthatatlanban marad vissza, abban, amit ti fluidvilágnak neveztek.

Tehát ez a fluidvilág az, ahonnan minden jön, és ahova minden visszatér. Mielőtt a földön megjelennek, ebben a fluidvilágban vannak elrendezve az emberek és embercsoportok életei láthatatlan erők, hatalmasságok és törvények szerint, amelyeknek ábráit szintén ismeritek. A pogány vallásoknak tulajdonképpeni eszmei világa itt található meg, nem magasabban, mint az emberi lét fokozata.

Az embercsoportok, népek, nemzetek, amelyek egy-egy gondolatot, egy-egy eszmét sokáig igyekeztek magukból a világra kisugározatni, ezekben az eszmékben, gondolatokban dolgoztak, forogtak, míglen kialakították, kiélték ezeket a gondolatokat. Ezek képezik az ő vallásukat, a lelkük központját és emelkedési vonalát.

Az emberi lelkek ezekben az eszmékben széttagozódva, megfelelő érzések, törekvések, vágyak és gondolatok részeseként külön-külön hatalmakká tömörítették és bizonyos földöntúli erőt, hatalmat, bizonyos isteni természetet tulajdonítottak nekik és ezeket, mint isteneket tisztelték. És ezek abban a láthatatlan világban, mivel ilyen kifejezési formát nyertek, éltek is.

Bármilyen lehetetlennek látszik is előttetek ez, tanításaimnak későbbi folyamán rá fogtok jönni és meg fogjátok ismerni, hogy ez valóban úgy van, hogy ebben a láthatatlan világban ilyen erőcsoportok éltek is, és így képződtek ezek a különböző hatalmak, különböző istenségek, amelyek aztán a földi világban élők felett is uralkodtak.

Azok az emberlelkek, akik ezekben jártasságot szereztek, ebből egész tudományt alakítottak maguknak, s ezekkel az erőkkel olyan megmozdulásokat tudtak elérni a fizikai síkon, amelyek az emberek csodálkozását fölkellették, és egy hitrendszer, egy imádási rendszer alakult ki, amely még jobban megszilárdította ezeknek a létét.

Ezeknek a tudományoknak művelőit papoknak, varázslóknak, mágusoknak nevezték, és akik ezeknek szolgáltak, akik ezeknek a tanítványaik lettek, azok is jártasságra tettek szert ezekben a misztikus tudományokban és így áldást, átkot közvetítettek, megrögzítettek: hatottak az emberek lelkére abban a láthatatlan világban, irányították azokat a lelkeket, akik ezekben a hatalmasságokban — szerintük istenségeken — hittek.

*

Amikor Mózes csodatételeit olvassátok, ti, a mai modern korban élő emberek, talán mosolyogtok felette, talán el sem hiszitek, hogy ez lehetséges volt. Én azonban azt mondom nektek, hogy *ez volt és van*. Az Isten megadja minden embercsoportnak a fejlődési lehetőséget abban a gondolatban, abban az eszmében, amelyet az jónak és igaznak tart. De amikor ez az eszme kiélte magát, egy mozdulattal alásüllyeszti ismét abba a világba, ahol többé nem uralkodhatnak, nem ténykedhetnek és az erőket nem csoportosíthatják; nem alakíthatnak, nem fejleszthetnek formákat a maguk gondolatai és érzései szerint. **Így eltűntek az óegyiptomiak, a babilóniaiak, a régi perzsák, rómaiak és mindazok a hatalmas népek, amelyek nagyok, hatalmasok voltak és rettegett tőlük a világ.** Eltűntek, mert az ő gondolataik, az ő igazságuk nem tudott feljebb emelkedni annál, amit bűnös, tévelygő természetük önmagából kialakított. **Jöttek, megérttek, elhervadtak és megsemmisültek a maguk isteneivel, erőikkel és hatalmasságaikkal.**

Utánuk új eszmék, új világosságok jöttek. De az az igazság, amelyet az egy igaz Isten adott, mindennek felett él, *van*, törvényt tart fenn, beborítja hatalmasságával az egész földet és az összes földkörüli szférákat. Átalakítja a gondolatokat, érzéseket és törekvéseket a szerint az igazság szerint, amely Istentől való. **Akik ez előtt az igazság előtt nem hajolnak meg, akik ezt az igazságot a maguk lelkére nézve nem tartják fontosnak és szükségesnek, azokat ez az igazság elmosza és az alsó réte-**

gekbe helyezi el. Ezek az alsó rétegek azután hosszú-hosszú ideig várnak az élet feltámadására, amely részükre majd ismét lehetőséget nyit a magasabbhoz, a jobbhoz való kapcsolódásra. A láthatatlan világ, amelyről én ma beszélni akarok előttem, most is létezik, most is van, de ez a láthatatlan világ azzal a gondolattal, azzal az érzéssel van benépesítve, benne azok az erők és hatalmasságok uralkodnak, amelyekben az emberek hisznek.

**Azért fontos az, hogy az ember térjen meg; azért fontos, hogy az ember fogadja el Isten igazságát, hogy kialakulhas-
son először az emberi lélekben az igazság és ezután az igaz-
ság után alakuljon át a láthatatlan világ, azután pedig a
látható, fizikai világ is.**

Ma is megvannak mindazok az erők, Isten mégsem adja az embernek tudtára, hogy mit cselekedjék, hogyan nyúljon ezek-
hez a láthatatlan erőkhöz, mert Isten ki akarja és ki akarta elejé-
től fogva az emberi lelket emelni a tévelygés szellemének fog-
ságából. Hiszen ha a tévelygés szelleme nem tudná a látha-
tatlan világot uralni, akkor nem volna semmi hatalma az embe-
ri lelkeken! **De ezt a hatalmat éppen az emberi lélek adja
neki a maga tévhitével, tévigazságával.**

*Ezért fontos, hogy minél sűrűbben forduljon meg a lélek a fizi-
kai síkon, hogy a fejlődés vonalán minél többször jusson a vi-
lágosság napsugara elé, mert a tiszta, ártatlan természettel
való kapcsolódás által mindig mintegy megfürdik a lélek. Min-
den egyes testöltésével új gondolatok, új áramlatok, megtisztult
fluidok fürdőjébe lép bele, s valahányszor megszülethetik,
mindannyiszor tisztultabb, magasabb rendű fogalmakkal és
értékesebb tapasztalatokkal tér meg a szellemvilágba.*

Az Istenről, az erőkről, az igazságról alkotott tévhit és áligaz-
ság az emberlelkeket azokba a sziklamélyedésekhez hasonló
labirintusokba viszi bele, amelyekben hosszú-hosszú ideig té-
velyegnek, míglen az Isten világosságának sugarával találkozh-
hatnak. **Különösen azok az emberek és lelkek tévednek na-**

gyot, akik valamiképp a láthatatlan erők ismeretéhez hozzájutnak és valamennyire ezeket a láthatatlan természeti erőket magukhoz kapcsolva velük ténykedhetnek és szolgálthatják magukat.

Mert mindennek megvan a maga törvénye, mindennek megvan a maga kapcsolódási lehetősége a jobbra és a rosszabbra. Ezeket áttanulmányozva, ezeket kiismerve az emberi lélek csakugyan felküzdheti magát egy bizonyos magaslatra; ezeknek az erőknek uralmával magának is uralmat biztosít a fizikai világban és ebben a láthatatlan világban, amit csak azért nem nevezek előttetek asztrálvilágnak, mert különben sokan nem értenék meg.

Tehát ezekkel az erőkkel bele lehet nyúlni a fizikai világba, és fel lehet tartóztatni, meg lehet akasztani azoknak a tiszta, Istentől jövő természeti erőknek a körforgását, amelyek az emberré lett szellemeket, illetőleg lelkeket hordozzák.

Zavart lehet okozni, eléjük lehet állni és meg lehet másítani ezeket az erőket, — mint ahogy egy gáttal el lehet téríteni a folyó folyását, — más medret lehet készíteni annak az életáramnak, amely folyton-folyvást Istentől folyik alá. Ezeket az áramokat a hozzáértő szellemek felhasználhatják a maguk céljaira és a maguk uralmának megszilárdítására. Ugyanezekkel az erőkkel hatni lehet az emberekre, azoknak gondolataira és így az egyik ember a másik fölött a maga gondolatát, a maga érzését, a maga vágyát uralomra juttathatja.

De nem mindörökre szól ez a hatás, mert **nincs az az erős gát, amit az Isten igazsága, az Isten törvénye át nem törhetne; nincs az a hatalmas hegység, amelyet az Isten ítélete fel nem bonthatna** és annak anyagát fel nem örölné a földrengés vagy más természeti erő. **Így nincs az a szellemi erő, nincs az a szellemi uralom, amelyet az Isten igazságos törvénye el ne mosna és meg ne semmisíthetne.** Ha abban a pillanatban nem is éri utól a végzete az emberszellemet, de lassan-lassan elkopik, elmorzsolódik azoknak az erőknek tömege, amelyeket az

ember a gondolataival, érzéseivel megállított és a maga erejével, akaratával, elvével összpontosított.

*

Tehát minden pogány vallásnak, amely nem az igaz Istentől nyerte a törvényét és igazságát, el kellett pusztulnia, meg kellett semmisülnie. A varázslók a csillagok járásának és a természetfluidoknak a törvényeit ismerték, a természeti erőknek egy bizonyos rétege felett uralmat gyakoroltak. És amikor Mózes a fáraótól azt kérte, hogy az ő népét az Úr rendelése szerint engedje el, s küldetését csodákkal igazolta, a fáraó előtt álló varázslók szintén csodákat cselekedtek, mint Mózes a vessző által, amelyet Isten adott neki, hogy mindazokat véghezvihesse a természeti erőkkel, amiket véghez kellett vinnie. Hogy hitet teremtsen és új hitet, új igazságot adhasson azoknak az emberlekeknek, akiket ki akart szabadítani és feljebb akart emelni annál az állapotnál, amelyben voltak.

Szükséges volt ez, hiszen — mint tudjátok — a zsidó nép 400 évig az egyiptomiak rabságában volt, és az egyiptomi vallás igazságai az ő lelküket is megragadták; ők is hittek a csodákban. Természetes is, hogy hittek, hiszen a természeti erők ma is élnek és az emberek csodálatát éppúgy magukra vonják, mint abban az időben. **Ameddig Mózes az első négy csodatételét megcselekszi, ugyanaddig követni tudják a varázslók is, hiszen a természeti erők felett nekik is volt bizonyos hatalmuk.** A további csodatételeknél azonban már megáll az egyiptomi varázslók tudománya és hatalma, és mind jobban és jobban bámulatba ejti Mózes a fáraót, az udvari főembereket és főképp a varázslókat. Honnan meríti ő ezt az erőt, amivel az ő képességük fölé emelkedik? Amikor a legutolsó és legnagyobb csapás is bekövetkezik, hogy t.i. minden elsőszülött meghal egész Egyiptomban, akkor a fáraó és a varázslók is össze vannak törve, meg vannak semmisülve; az erejük, az ő hatalmuk eltöprel, megszűnik; az ő isteneik cserbenhagyták őket.

Ebből látszik, hogy a természetes erőknek mely rétegéig hatott az ő szellemi és lelki erejük és hol volt a határ, ahonnan kezdve ők már nem tudtak az erők felett rendelkezni.

Amikor az egész Egyiptomon mint egy nagy kétségbeesés, mint egy hatalmas csapás végigsüvít az a lelki zivatar, az a lelki orkán, akkor megrendülnek a hatalmaságok, megrendül a hitük, megrendül az egész lelki életük, nincs tovább Egyiptom hatalma: megszűnt, a zsidók hatalmas Istene eltörölte azt egy szempillantás alatt és kihozta az ő népét Egyiptomból.

És amikor azt olvassátok, hogy Mózes a tengert kétfelé választotta, akkor azt is láthatjátok, hogy az Isten cselekedte a hatalmas jelenségeket, nem pedig a Mózes egyénisége. Istené az az erő, az a hatalom, amely a természet felett úrrá lett. A magasabb rendű természet, a lelki, a szellemi természet vetette uralma alá az alacsonyabb rendű, a tévelygésekkel és hibákkal telített természetet.

Miért nem adta az Isten ezt a hatalmat többeknek, másoknak? Miért nem adja most is az embernek? Bizonyára vannak olyanok, akik így gondolkoznak, testvéreim. *Pedig ebben a kicsiny ismeretkörben, ebben a csekély tudásban is, amivel bír-, megnyitit vétkezik az ember még itt a látható világban is az ő tökéletlenségével és gyarlóságával, még ha a legjobbat akarja és a legigazabbra törekszik is!* **Örüljön és örvendezzen az, akinek nincsenek láthatatlan képességei!** Mert minél több erő felett rendelkezik a halandó ember, annál súlyosabb a számadása a törvénnyel, amely őt minden cselekedetéért, gondolatáért és érzéséért felelősségre vonja.

Az ember gyarló természetével most is szeretne belátni a láthatatlan világba, szeretné látni, mi van felőle elrendezve, mi következik rája, hogy hogyan gátolhatná meg a szenvedéseket és megpróbáltatásokat, amelyek mint sötét rém állnak előtte. Mindent véghezvisz ma is azért az emberi lélek, sőt **nagyon sokan vannak, akik csupán azért kapcsolódnak a spiritizmusához, hogy a láthatatlan világba betekintést nyerve olyan**

tudásra tehessenek szert, amellyel valamiképp kiemelkedjenek a közönséges földi emberek csoportjából.

Én pedig azt mondom nektek: jaj azoknak, akiket ilyenféle érzések fűtenek és ilyenféle kívánságok vezetnek! Ezek a lelkek betévednek a mágiának, a sötét, a fekete mágiának útvesztőibe és csalódva, szenvedve, nyomorúsággal teljesen kerülnek vissza a szellemvilágba. Isten Mózes által megmutatta a természeti erők fölötti hatalmát és ma is megmutatja az ő gondviselését, az ő jelenlétét, az ő könyörületeséget mindazoknak, akik hisznek Benne, akik elfogadják az Általa adott törvényt és annak engedelmeskednek.

Isten kivezeti népét Egyiptomból, előttük jár nappal felhő, éjszaka tűzoszlop képében, de megmondja, hogy még az oktalán állatnak sem szabad a Sinai hegyhez közelednie, mert valakik közelednek, valakik a bizonyágtevés sátorához odatolakodnak, valakik a bizonyágtevés ládájához hozzányúlnak, meghalnak. Miért ilyen szigorú az Isten? — kérdezi az ember. **Nem az emberlélekhez szigorú Ő, hanem az ember lelkében élő ellentétes természethez.** *Isten nem áll szóba az ellentéttel, a tévelygés szellemével, még ha a hívő ember lelkén keresztül tolakodik is a Szentséghez, az Istenhez, az istenség közelébe.* Azért ameddig az ember érzi és tudja, hogy bűnös és tökéletlen, addig jobb, ha a fejét meghajtva, imádkozva és engedelmesen közeledik a Hatalmashoz, a Nagyhoz, a mindenek felett való Istenhez; jobb, ha az ember átadja Neki a lelkét, hogy Ő tisztítsa meg, ő vegye a kezébe, hogy Ő irgalmazzon és kegyelmezzen neki. Jobb — mondom — mintha az ember maga akar az ő gyarló elgondolása szerint jó és tökéletes lenni. Mert amikor a legjobbat akarja, éppen akkor hibázhat; mert az ember nem ismeri önmagát, nem tudja, hogy a lelkének rétegeiben micsoda erők, micsoda tévelygések húzódnak meg.

Isten azt mondja Mózes által: halálunk halálával haljon meg, aki azokat cselekszi, amikre Ő azt mondja: „nem szabad”! *Ne kedvezzon a te szemed neki, még ha az a legkedvesebb is, a te*

kezed legyen először rajta, hogy meghaljon, ha valaki azt mondja: menjünk el bálványokat imádni. Menjünk el hamis isteneket keresni, menjünk el azokhoz, akik ebben a láthatatlan világban keresik az utat. Menjünk el a nézőkhöz, a fekete mágiát művelőkhöz, menjünk el a halottaktól tudakozókhöz, azokhoz a szellemekhez, akik azokban az erőkben élnek, akik azokban az erőkben uralkodnak, és más igazságot hirdetnek, mint amit a Jehova Isten az ő boldogságuk, céljaik elérésére kitűzött. Mert azok más úton-módon akarják vezetni az embert, nem a törvényes úton. Erre mondja a mózesi törvény: átkozott legyen; erre mondja az Isten: haljon meg, aki az ő rendelkezésének megkerülésével mást akar cselekedni, mint amit Ő parancsolt az ember lelkének tisztulása céljából.

*

Azt mondja az Úr: ne cselekedjétek ezt, és tegyétek azt! Itt nem sorolom fel mindazt, amit a mózesi törvény parancsolt és tiltott; olvassátok el az írásokat, és mindent meg fogtok tudni, hogy mit miért kellett, és mit miért nem volt szabad cselekednie az Izraelnek. Több helyen kijelenti az Úr az ő népének, hogy nagy és hatalmas népeket fog kiűzni előttük, mert azok, ami tiltott, azokat a dolgokat cselekszik.

Azon a helyen, ahová Isten vezeti az ő népét, azelőtt is laktak emberek, akik szintén örültek az életnek, akik szintén munkálkodtak, és Isten mégis azt mondja: „Kezetekbe adom őket; ne vessetek zsákmányt bennük, hanem minden értékeset, minden kívánatosat, minden kincset, amit az a nép a maga részére felhalmozott, égessetek el, meg ne tartsatok belőle valamit”! Az a nép befejezte az ő körforgását, annak cselekedetei, gondolatai, szokásai és életmódja az írás szerint utálatosak az Isten előtt. Tehát el kellett pusztulnia, meg kellett semmisülnie ezen a fizikai síkon. **Annak a formának nincs helye és nincs léteideje többé, mert az Úr igazsága megítélte és eltörölte a föld színéről.**

Rettenetes ez az igazság, borzalmas a vég, rémületes az ítélet, amikor egy ember felett, vagy egy embercsoport felett az Úr az ő ítéletét kimondja, amikor azt mondja róluk: „*ne kedvezzen a szemed még a csecsszopójának se és az utolsó ebét is irtsd ki*”. A ti lelketeknek borzalmas az a vértenger, és sokan azt mondják az ő tudatlanságukban, hogy: „nem hisszük el, hogy ez valóság!” **Pedig ezekben az igazságokban, ezekben az igékben a Törvény Szelleme, a természettörvény igazsága ilyen borzalmas módon mutatja meg az embernek lelki alásüllyedt-ségét, lelki romlottságát; a természet tükre ez, amit a vétkező ember elé tart.**

Ez az isteni ítélet, a Törvény Szellemének ez az ítélete ma is él, ma is forgatja a világot és ma is odamutatja az emberiségnek a tükröt: „ember, nézz bele és borzadj meg a te bűneid láttán, borzadj meg a te cselekedeteid és a te mélyre esett állapotod láttán! Ez vagy te: a gyilkoló. Ez vagy te: a hazug, ez vagy te: a sátán; nincs helyed többé a fizikai életben!

Így sodródnak alá népek, nemzetek a feledés homályába, mert nem ütötték meg a mértéket. Isten mérlegén könnyűnek találattak és aláhullottak abba a mélységbe, ahonnan nincs a részükre egyetlen mentő igazság sem, **mert kiélték az Isten hozzútűrésének kegyelmét, amellyel őket időtlen-időkön keresztül hordozta és meghagyta nekik, hogy cselekedjék a nap alatt azt, amit az ő lelkük érzése diktál.** Cselekedjenek a ő vágyaik szerint, fejlődjenek, akarjanak, javuljanak és tisztuljanak.

Minden nép, minden teremtett lélek részére van egy ilyen ítélet. Nem végtelen a lehetőség az ember részére, hogy javulhasson és tisztulhasson. *Amikor színültig tölti az Isten hosszútűrésének poharát az ő gonoszságaival, az ő hamisságaival, az ő tagadásaival, gőgjével, önzésével és testiségével: kicsordul az, és amikor kicsordul, ítéletté válik minden cselekedete, minden gondolata és végzetét nem tartóztathatja fel többé senki!*

A választott nép előtt, Izrael előtt a pogány népek csoportjai utolsó óráikat, utolsó napjaikat élték, mert Isten elvette a létlehetőséget tőlük, elvette a földet, elvette az életet, elvette a testet, megmeztelenítette a lelküket, hogy ne vigyenek magukkal vissza semmi egyebet abba a láthatatlan világba, csak a bűntudatukat. **Annyira megduzzasztották, annyira megtelítették gonoszságaikkal, tévelygéseikkel, bűneikkel azokat az erőket, amelyekben éltek, amelyekben cselekedtek, hogy amit a kezük érintett, amit a törekvéseikkel, a gondolataikkal megmunkáltak és elértek, abból semmit sem volt szabad az Izraelnek megtartania**, mert annyira átkozott volt az, hogy az élet részére semmi sem maradhatott fenn belőle. Mert ha azokból a fluidokból, azokból az erőkből bárki is magára vett volna valamit, megfertőztette volna vele azt a tiszta hitet, azt a tiszta istenfogalmat, amely Izrael népében ezeken a csodákon keresztül elterjedt.

Isten nem kedvezett az ő választott népének sem, hiszen minden kilengését, az igazságtól való minden elpártolását haláluk halálával büntette. **Isten nem kedvez azoknak sem, akik Előtte kedvesek, hiszen akik Előtte kedvesek, azokat szigorúbb mértékkel méri, és szigorúbban ítéli**, mert azokat fiaivá akarja fogadni és azt akarja, hogy azok megtisztuljanak a bűntől, a félreértéstől, a tévelygéstől. És akit Ő fiává fogad, azt megvesszőzi, megdorgálja, hogy ez által a dorgálás, által a lélek észre térjen, gondolkozzék és megtérjen bűneiből. **Mert a léleknek éreznie kell, hogy egy szerető Atya neveli őt, aki nem engedi a kárhozatba süllyedni, hanem az életre akarja megtartani, és azt akarja, hogy boldog, legyen.**

Mindabból, amit a pogányok cselekednek, pld. a bálványimádás, a bálványoknak tett áldozás, az igaz Istent hívőknek semmit sem szabad megcselekedniük; nem szabad kíváncsiskodniuk, nem szabad az Isten parancsolatai ellen véteniük, mert azzal a természettörvény szerint büntetést és halált vonnak magukra. **Isten nem büntet. Az Igazság Törvénye, az Igaz-**

ság Szelleme az, amely az ember tévelygéseivel szerzett eredményeit rajta beteljesedni engedi.

Valakik azonban Isten kegyelméhez folyamodnak, valakik erőtlenségükben, kicsinységükben belátják, hogy semmire sem képesek, s azért Isten kegyelmére támaszkodva és az ő irgalmasságához fohászkodva Reá bízzák magukat a Krisztus ígérete, Krisztus áldozata szerint: ezáltal a megbántott igazság törvényét nem ők maguk engesztelik ki, hanem kiengeszteli az isteni szeretet, az: isteni irgalom, az isteni kegyelem.

Azért az igazság igazság marad, és a bűnt nem semmisíti meg semmi, azonban az Isten kegyelme kifogyhatatlan és a szeretet új meg új lehetőségeket teremt a lélek részére, új meg új ajándékokkal halmozza el a megtérőt, hogy ezeket az ajándékokat felhasználhassa az Igazság törvényének kiengesztelésére.

Azért az ember sohase okoskodjék, sohase keresse a végső-kig menő igazságot, mert az ember önmagát sem ismeri, és így a maga belső lelki természetét sem; még önmaga felől is csak annak a belső, lelki természetnek a tünetei szerint nyerhet valamelyes kis tájékozódást. Annál kevésbé ismerheti meg azt a láthatatlan világot, amely végtelen, és még kevésbé ismerheti Istent. Az Isten törvényét az ember csak elfogadhatja, átveheti a feléje nyújtott kegyelmet, és az őt felemelő irgalmat. Egyedül *az engedelmisség, és az alázatosság* teszi az embert alkalmassá arra, hogy Isten cselekedjék vele, uralkodjon felette, s műveljen általa olyan hatalmas dolgokat, amelyeket Ő gondolt el felőle, amelyek által visszaadhatja neki lelki szabadságát és ezzel üdvösségét.

*

Ne féljetez tehát az ószövetséget olvasni; ne borzadjon el lelketek a keménységen, a vérfolyamon, mert a Törvény Szelleme ma is él és tiszta tükörképet nyújt az életről; de még tisztább és félreismerhetetlenebb tükörképet nyújt abban a világban, ahová mindenki megtér. És jaj nektek, földi embereknek, ha ebben a tükörképben nem látjátok magatokat Krisz-

tus kegyelmébe és irgalmasságába betakarva! **Mert csak ha titeket ez a kegyelem, ez az irgalmasság betakar, akkor nem fog rajtatok a fegyver, az Igazság fegyvere.** Akkor nem árthat nektek senki és semmi, mert Isten magáéivá fogadott titeket.

De ha ti a magatok okoskodásával, a magatok igazságával, a magatok tudományával akartok megállni ez előtt a törvény előtt, akkor elvesztek; akkor felettetek is elhangzik az ítélet és nem tudhatja senki, hogy az a pohár, az Isten hosszútűrésének pohara, nem jár-e közel a kicsorduláshoz? És nem tudhatjátok azt sem, hogy nem akar-e Isten veletek még egy utolsó kísérletet tenni, hogy megmentsen titeket az életre?!

Ragadjátok meg, testvéreim, Istennek ezt a segítő Jobbját, amit felétek nyújtott Krisztus által; keressétek, kutassátok Krisztus törvényét, amely engeszteléssel és bűnbocsánattal biztat titeket, és az örökélet üdvösségét ígéri nektek,— de csak, ha megtértek, ha egészen elfeledkeztek a ti kicsinyes, emberi, nagyot akaró énetekről.

Alázatosan fogadjatok minden kegyelmet, amelyet felétek nyújt az Úr, s ne keressetek, ne válogassatok abban, hogy mi volna a ti emberi okoskodásotok szerint jó a ti számotokra, hanem fogadjátok hálával az életnek azt a formáját, azokat az eshetőségeit, amelyeket felétek nyújt. Örüljete és örvendezzete annak az igazságnak és annak a világosságnak, amelyet már megismertetek az ő kegyelméből. Adjatok hálát mindenkor Neki, de ne keressetek, ne kutassatok a láthatatlanban. Mert ha mindaz, ami a láthatatlanban azok előtt, akik lelki természetük-nél fogva betekintést nyerhetnek ebbe a világba, mint kész valóság áll is: ne higgyetek, és ne bízzatok azokban, ne támaszkodjatok rájuk, mert *az Isten mindent megváltoztathat*, legyen az bár előttetek a legragyogóbb következmény, a legörömteljesebb jövő. Csak egy félrelépés, egy elcsuszamlás az Isten útjáról és már messze estetek annak a lehetőségétől, hogy a magatokénak vallhassátok azt.

Viszont legyen bár előttetek a legsötétebbnek látszó elkövetkezendő, lebegjen bár felettetek a legrémületesebb felhő, ne féljetekek tőle, ne reszkessetek, hanem higgyetek és bízzatok, mert lehetséges, hogy ha ebbe a felhőbe a ti hitetekkel beletekintetek, Krisztus arcát pillantjátok meg, Krisztus segítő kezét látjátok felétek nyúlni.

Minden lehetséges az Isten előtt, de semmi sem lehetséges az embernek a maga egyéni akaratával, ha az az Isten akaratával nem egyezik. Isten azért adta a tízparancsolatot, hogy cselekedjetekek jót, cselekedjetekek azt, amit Ő nektek megmondott, és akkor békessetekek lesz a természettörvény fenyegető igazságától.

Isten a tízparancsolattal az ő népét, akik hittekek Benne és Neki engedelmeskektekek, sokkal magasabbra emelte a világ erőibekek, mint a tudós egyiptomi mágusokat. Egy hívő és igaz embernek az ereje, hatalma nagyobb minden varázsló hatalmánál és erejénél. Mert egy hívő és igaz ember érzése, gondolata, imádsága felbontja a ködöt, felbontja a lehetetlent, szétmállasztja az akadályt és érvényesülést ad a jónak.

Az isteni erő, az isteni hatalom, amelyet a hívő lélek az ő imádkozásával maga felé vonz, az Isten segítségével mindent lehetővé tesz, ami a lelkénekek előnyére és felemelésére szolgál. **Egy hívő ember, ha hittel imádkozik, ha az ő lelkébekek meg van róla győződve, hogy a könyörgését meghallgatja a könyörülő Isten, ha a lelkénekek alázatosságával Hozzá esedezik, nagyobbat cselekszik, mint a minden erők felett hatalmassá vált pogány tudós.**

Az Isten a csillagok járását is megváltoztathatja; Isten a fluidok, a természeti erők fölé emelheti az ember lelkét és az emberi lélek ezek felett a fluidok felett úgy járhat, mint Krisztus, a Megváltó járt a háborgó tengeren.

Nincs sem magasság, sem mélység, amely az Isten segítségét fel tudná tartóztatni. Íme, Mózes ereje megsemmisítette az egyiptomi bölcsenek erejét. Mózes tudománya világosabb volt, az

erőknek abba az addig nem ismert rétegébe emelte őt fel az Isten, amely előttük ismeretlen volt. És mivel ezek az erők hatalmasabbak, nagyobbak és tisztábbak voltak az övéiknél, ezek alányomták az ő erőiket a megsemmisülésbe.

A kegyelmes Isten ereje, az irgalmas Istennek bűnbocsátó kegyelme megsemmisítheti, eltörölheti a bűnös ember bűneinek következményét, elhalványíthatja azokat a rémeket, amelyek előtte állnak. Azért tehát mindennél nagyobbat adhat az Isten azoknak, akikhez lehajol, hogy Magát Mózes által kinyilatkoztassa és megismertesse az embert az ő igaz, tiszta törvényével s bevezethesse őt az Igazság birodalmába. Még nagyobbat adott azonban Isten Krisztus által. Mert hiszen megismerni a bűnt nagy veszedelem, ha az ember nem tud a bűn felett uralkodni. **De Krisztusban lehajolt az emberhez és hatalmat adott neki bűnön és halálon; engesztelést adott a törvénnyel szemben.**

Amit csak az Isten adhat az embernek, mindent odaadott; az emberen van a sor, hogy mindezt elfogadja, magáévá tegye, kinyissa Előtte a lelkét, hogy mindez a nagy ajándék áthassa és újjáteremthesse egész gondolat- és érzésvilágát. Hogy az ő további törekvéseit és vágyait ne a mulandó felé, a változandóságra ítélt dolgok felé vonzza, hanem emelje őt fel a végtelenbe, ahova az ő szent Lelke által minden hívő lelket vezet és irányít, akik megtartják az Úr törvényét, és szívükben hordozzák az ő parancsolatait.

(Részelt a Névtelen szellem: „Evangéliumi spiritizmus-II.” művéből)